

VERONICA
HENRY

Heräteostos

Heräteostos

*VERONICA
HENRY*

Suomentanut Kristiina Vaara

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Englanninkielinen alkuteos *The Impulse Purchase*
Copyright © Veronica Henry 2022

Suomentanut Kristiina Vaara

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-844-4

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Jacobille, Samille ja Paddyille,
jotka ovat aina tukenani niin tyynessä ja tuulessa
kuin karanteenissakin

Rakkaudella ja kiitoksin teille jokaiselle Mummerilta xx

Prologi

SE ALKOI AINA VATSAN kihelmöinnillä ja pulssin kiihtymisellä. Sitten päänahasta lähti liikkeelle aalto, joka pyyhkäisi koko vartalon läpi varpaanpäihin saakka: se oli herkullista pistelyä, niin kuin olisi upponnut samppanjaan ja tuntisi pienten kuplien puhkeilevan ihollaan.

Hän tiesi nyt, ettei hänen pitäisi koskaan sivuuttaa sitä tunnetta. Se tuntui siltä kuin hän olisi virittäytynyt kuudennen aistin taajuudelle, kuin hänen sisimpänsä, aivonsa ja sydämensä olisivat kaikki yhteydessä toisiinsa, syttyisivät ja kannustaisivat häntä yhdessä. Niin kuin uhkapeluri, joka tiesi tarkalleen mitä hevosta veikata, hän tiesi aina kun oli törmännyt varmaan nakkiin. Hän ei ollut vielä koskaan erehtynyt.

Hän seisoj ovella, ja tuo tunne valtasi hänet kauttaaltaan. Ikivanhat tammilankut olivat vaaleita kuin hopea, ja oven musta rautasalpa oli silinnyt käytössä. Kuinka monta kertaa hän olikaan kulkenut siitä ovesta? Lapsena, tyttärenä, teinityttö, rakastajana, äitinä – niin monissa eri vaiheissa hän oli löytänyt onnen näiden kiviseinien sisäpuolelta.

Kun hän oli aamulla lähtenyt kotoa, hänellä ei ollut ollut aavistustakaan siitä, että hänelle tarjoutuisi tällainen mahdollisuus. Kaikki hänessä huusi, että se oli oikea päätös. Kaikki hämmentävä sulj pois, ja vastaukset loksahtelivat paikoilleen.

Olihan hän kuitenkin oppinut kuuntelemaan intuitiotaan ja luottamaan vaistoihinsa. Ne eivät olleet kertaakaan pettäneet.

Hän laski käden salvalle ja hymyili, kun se naksautti ja ovi avautui. Kun hän astui kynnyksen yli, hän tunsi menneisyytensä ja tulevaisuutensa kohtaavan.

Hän hymyili. Tätä ei kukaan olisi arvannut. Kaikki sanoisivat, että hän oli hullu.

Tämä oli heräteostos vailla vertaa.

TOUKOKUU OLI AINA PARAS AIKA pitää juhlat, Cherry ajatteli. Aurinko oli kirkas mutta pehmeä, tuuli oli raikas, puutarha oli rehevä ja yli-innokas, ja kaikilla oli kevät askeleissaan nyt, kun hyvä sää oli saapunut ja huhtikuun sateet olivat takanapäin. Avonminsterissä opiskelijat makasivat nurmikolla katedraalin edessä, pänttäisivät, torkkuivat, flirttailivat, ja kesä venytteli heidän edessään, akateemisen vuoden päätös häämötti.

Admiral Housessa, joen varrella, olohuone pani parastaan. Se sijaitsi toisessa kerroksessa, josta oli upeat näkymät riippusillalle. Täyskorkeat ranskalaiset ikkunat antoivat takorautaiselle parvekkeelle, ja pitkä pöytä oli koko huoneen levyinen. Sen päällä vadit ja kakkutelineet ja puulaudat notkuivat Roquefort-piirasia, parmankinkulla täytettyjä purppuraisia viikunoita, tummanpunaisia viinirypäleitä ja kypsää täyteläistä kermaista Camembertia, bruschettaa tomaatilla ja anjoviksella, crostineja burratalla ja veriappelsiinilla. Se toi mieleen hollantilaisen asetelman melankolisissa tummissa sävyissään. Kiviuurnissa tulisijan molemmin puolin loistivat haponvihreät hortensiat, ja niiden välissä oli sinkkiallas täynnä vaaleanpunaisia kuohuviinipulloja läheiseltä viinitarhalta. Kimaltelevien lasien rivistö seisoj odottamassa. Viini virtaisi. Niin kuin aina täällä – tämä oli sellainen talo.

Koska Mike oli taiteen laitoksen johtaja, hänen eläkkeellejäämisjuhlaansa olisi pitänyt järjestää yliopistolla, mutta Cherry ajatteli, että juhlien pitäminen kotona antaisi niille henkilökohtaisemman sävyn. Reilu sata vierasta oli kutsuttu juomille ja runsaille cocktailpaloille, ja seitsemänkymmentäseitsemän oli vastannut kutsuun myöntävästi.

Yleensä Cherry ei juurikaan välittänyt eläkejuhlista. Ne tuntuivat hänestä hautajaisten kenraaliharjoitukselta. Hän ja Mike olivat käyneet muutamissa viime vuosina: märkää quichea ja lämmintä viiniä jossain kasvottomassa juhlasalissa, huipennuksena mielikuvitukseton jäähyväislahja ja musertavan tylsiä puheita.

Niinpä hän oli päättänyt, että näitä ominaispiirteitä ei Miken läksiäisissä nähtäisi. Niistä tulisi hohdokkaat, rennot ja hauskat. Kimalteleva juhla kunnianosoitukseksi innoitukselle, jota hän oli antanut kaikille opiskelijoilleen. Ja hänen uralleen.

Seinillä, heidän vuosien varrella keräämiensä alastonkuvien, maisemien ja abstraktien teosten lomassa oli albuminkansia, jotka olivat tehneet Mikesta kuuluisan 1970-luvun alussa: kieppuvia monimutkaisia psykedeelisiä kuvituksia, jotka olivat ikonisia vielä tänäkin päivänä. Hän oli ollut progressiivisten rockyhtyeiden luottotaiteilija, bändien, jotka halusivat levynkansiinsa sumuisia vuoria ja haltioita ja laittomia aineita.

Ja tulisijan päällä, suurennettuna mustissa kehyksissä, oli kuva, joka oli tehnyt *Cherrystä* kuuluisan: valokuva yläosattomasta 20-vuotiaasta Cherrystä hajareisin Norton Commandon selässä hopeanvärisissä hotpantseissa. Hän oli monesti ajatellut ottavansa sen alas seinältä, sillä se tuntui nyt vähän sopimattomalta, vaikka pitkät vaaleat hiukset olivatkin peittäneet hänen rintansa. Hän oli suunnitellut valokuvan, ja Mike oli ottanut sen ja myynyt sen julisteyritykselle. Se oli roikkunut

satojen makuuhuoneiden seinillä ja tullut melkein yhtä kuuluisaksi kuin se kuva siitä tytöstä, jonka tennishameen helma paljasti hänen peppunsa. Mike oli valokuvaajana saanut kaiken kunnian, ja rojaltit olivat hänen nimissään, mutta koska he olivat pari, myös Cherry oli hyötynyt, eikä piitannut asiasta. Lähes viisikymmentä vuotta myöhemmin he olivat edelleen yhdessä, ja rojalteja kilahteli kassaan edelleen. Valokuva sai siis olla paikallaan, tuo pieni taideteos, joka määritteli tiettyä aikakautta.

”Hei.” Mike asteli sisään chelseabootsit jalassa ja kääri mustien farkkujen päällä olevan farkkupaitansa hihat. Paksusankaisine silmilaseineen ja leukapituuteen kalliissa parturissa leikattuine hiuksineen hän oli taiteen professorin perikuva, ajatteli Cherry hellästi.

”Oletko valmis saamaan kaiverretun kellon?” hän kiusoiteli antaessaan suukon Miken poskelle.

”Uskaltakoot helvetti vain”, Mike virnisti ja nappasi piiraisen. ”Anteeksi, minulla on nälkä lenkin jälkeen.”

Hän hölkkäsi edelleen viisi kilometriä joka aamu, riippusillan yli. Ja se kannatti. Takaa hän näytti paljolti samalta kuin sinä päivänä, kun Cherry oli nähnyt hänet ensimmäisen kerran, sen laihan pepun tiukoissa farkuissa ja kiharapilven, vaikka se olikin nyt hopeainen, ei enää kultainen.

Seitsemänkymmentä. Miten ihmeessä Mike oli ennättänyt seitsemänkymmeneen? Se tarkoitti, ettei Cherrylläkään ollut sinne enää pitkälti. Kummassakaan ei näkynyt mitään merkkejä seitsemänkymppisyydestä, ellei katsonut erittäin terävin silmin ja havainnut pientä kuulokojetta vasemman korvan takana.

Huolimatta heidän villistä nuoruudestaan, viimeiset kaksikymmentäviisi vuotta olivat olleet kunnianarvoisia. Mike oli edennyt Avonminsterin yliopiston taiteen laitoksen johtajaksi.

Hän oli lukemattomissa komiteoissa, monen museon ja taidegallerian uskottu mies ja kuului lukuisiin palkintoraateihin. Avonminster vilkkaine taide-, musiikki- ja ruokakulttuureineen oli ollut täydellinen vaihtoehto Lontoolle. Ja se merkitsi sitä, että he olivat lähellä Rushbrookia, Cherryn perheen kotia, joka oli syvällä Somersetin sydämessä. Cherryn yhteys kylään oli edelleen yhtä vahva kuin aina. Mike tiesi, kuinka tärkeää Cherrylle oli palata paikkaan, jonka tämä edelleen tunsi kodikseen.

Vaikkei Cherry ollutkaan koskaan varsinaisesti käynyt töissä, hän oli luultavasti kerryttänyt heidän eläkepottiaan enemmän kuin Mike. Cherry oli asuntoflippauksen kuningatar. Hän oli remontoinut kuusi kotia viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana, ja työ oli huipentunut kruununjalokiveen, Admiral Houseen. Hän näki potentiaalın mitä vaatimattomimmassakin myyntikohteessa, sellaisessa, jota kiinteistönvälittäjät ja mahdolliset ostajat pitivät rapistuneena, pimeänä ja synkkänä tai suorastaan rumana. Sellaisessa joka vaati liikaa työtä. Hän osti kohteen, teki taikansa ja lähes tuplasi rahat joka kerta.

Kukaan ei ollut halunnut koskea Admiral Houseen Cherryn ostaessa sen kolme vuotta sitten: se oli nelikerroksinen opiskelija-asuntola joen huonommassa päässä, siinä oli umpeenkasvanut puutarha ja oranssi mäntyverhoilu, kostea haju, joka sai yökkäämään, palo-ovet ja halvat kokolattiamatot. Cherry oli rakastunut näkymään rotkosta ylös riippusillalle ja joka kerroksessa oleviin takorautaparvekkeisiin, jotka toivat mieleen plantaasin. Ja tänään saattoi nähdä, kuinka hänen näkemyksensä nousussa olevasta alueesta oli tuottanut tulosta. Nyt kaikki etsivät täältä taloa.

”Mihin Maggie katosi?” Mike kysyi.

”Hakee lisää jäitä autotallilta. Ja sitruunoita.”

Mike ei kysynyt, voisiko hän tehdä jotain. Ei hän voisi. Cherryllä ja heidän tyttärellään Maggiella oli homma hanskassa. He olivat loistava parivaljakko. Cherry oli vastuussa sisustuksesta ja järjestelyistä, Maggie oli hoitanut tarjoilun. Alakerran jääkaapit pursuivat ruokaa, täydennystä jo tarjolla olevalle. Toki Mike osallistuisi jälkeensä. Kuskaisi tyhjien pullojen laatikoita kierrätykseen, kuivaisi lautasia ja lasia ja siirtäisi huonekaluja takaisin paikoilleen.

He seisoivat hetken ikkunassa. Cherry tarttui Miken käteen ja puristi sitä aistien Miken levottomuuden.

”Tästä tulee outoa”, Mike sanoi.

”Kyllä tämä tästä. Kaikki on ohi viideltä.”

”En tarkoita tätä päivää. Tarkoitan...”

Hän teki eleen, joka tarkoitti tulevaisuutta.

”Siitä tulee upeaa”, Cherry sanoi. ”Mieti nyt. Ei enää hallintotyötä. Ei osastokokouksia. Ei arviointeja.”

Laitoksen johtajuuteen kuuluva silpputyö oli aina käynyt Miken hermoille. Todellisuudessa häntä kiinnosti vain lahjakkuuden havaitseminen ja sen vaaliminen. Hän halusi saada opiskelijat antamaan itsestään kaiken. Saada heidät ymmärtämään, mitä arvoa on sekä kovalla työllä että tiedolla ja harjoituksella, mutta myös riskinotolla.

”Lahjakuus ei riitä”, hän sanoi heille toistuvasti. Ja ne, jotka kuuntelivat ja ottivat onkeensa, pärjäisivät hyvin. Hänen alumniensa joukossa oli monta menestystarinaa, sekä luovaa että kaupallista. Ja hän oli äärimmäisen sitoutunut, kävi aina heidän yksityisnäyttelyissään ja avajaisissaan.

He kuuluivat alakerran ulko-oven avautuvan ja sitten tervehdyksen, jota seurasi innostunut haukku ja kynsien rapina laattalattialla. Maggie, Fred ja Ginger.

”Täällä ylhäällä, kulta!” Cherry huusi ja päästi Miken käden.

Hetkeä myöhemmin hänen tyttärensä ilmestyi ovelle vierellään kaksi karkeakarvaista kääpiömäyräkoiraa. Tunnelma virkistyi aina, kun Maggie tuli paikalle hymy leveänä ja silmät kirkkaina. Hän oli pitkä, hänen pitkä luumunväriset hiuksensa oli leikattu kerrostaen, hänen silmänsä olivat vihreät ja nauravaiset. Cherry oli ylpeä siitä, että tapahtuneesta huolimatta Maggie oli kuin majakka, voimakas. Synkkiä päiviä oli edelleen, mutta Maggie taisteli niitä vastaan urheasti. Ja kaikkialla, minne hän meni, Fred ja Ginger olivat mukana, hauskat kaoottiset karvakasat, vilkkaat, touhukkaat ja rakkaat kaikille, jotka tunsivat ne. Koirien ottaminen oli tuntunut typerältä aikanaan, niin pian hautajaisten jälkeen, mutta kukaan ei voinut kiistää, etteivät koirat tuoneet lohtua, vieneet ajatuksia muualle ja saaneet heitä kaikkia nauramaan.

”Tässä!” Maggie ojensi laatikollisen valtavia kiiltäviä sitruunoita, joissa oli vielä lehdet. ”Jääpalat ovat pakastimessa. Hei isä, näytät tosi kuumalta.”

Mike hymyili arvostavasti. ”Hienostunut ja arvokas oli se, mitä hain.”

”Siltäkin.” Maggie kietaisi käden isänsä kaulaan ja suukotti tätä.

”Minun täytyy vaihtaa vaatteet.” Cherry oli edelleen T-paidassa ja trikoissa. ”On melkein keskipäivä, ja vieraita alkaa saapua puoli yhdestä alkaen.”

”Niin täytyy”, Maggie nyökkäsi, silmäili pöytää ja nyökkyteli hyväksyvästi.

”Eikö Rose ole vielä tullut?” Mike kysyi.

”Hän oli juuri pukemassa Gertietä. He ovat täällä hetkenä minä hyvänsä.”

”Haluaisin vielä kertoa”, Mike sanoi, ”kuinka paljon tämä minulle merkitsee. Se että te kaksi järjestätte tämän.”

Hän näytti hetken hieman liikuttuneelta. Cherry ja Maggie katsoivat toisiaan ja hymyilivät luottamuksellisesti.

”Ikään kuin me päästäisimme ketään muuta puikkoihin, isä. Tiedät sen kyllä.”

Mike napsautti sormiaan kuin olisi unohtanut jotain. ”Totta. Kaksi kontrollifriikkiä. Miten saatoin unohtaa?”

”Perfektionistia”, Cherry korjasi. ”Kontrollifriikkiydessä ja siinä, että yksinkertaisesti pitelee ohjia käsissään, on iso ero. No niin, viinicooleriin täytyy panna lisää jäätä...”

Maggie huiskautti hänet pois.

”Äiti. Mene vaihtamaan vaatteet. Minä hoidan jäät.”

”Ahaa – sieltä he tulevatkin.” Mike katsoi ranskalaisista ikkunoista ulos vilkuttaen. Alhaalla kadulla olivat hänen tyttärentyttäreensä ja tyttärentyttäreentyttärensä: Rose purjehti jalkakäytävää pitkin valkoisessa röyhelömidimekossa ja kreikkalaisissa sandaaleissa, ja Gertie keikkui hänen rinnallaan puristaen Tyrannosaurus rex -hahmoista kaasupalloa, joka oli suurempi kuin tyttö itse. Mike virnisti.

Trex, lyhennys T. Rexistä, oli ollut hänen nuoruuden lempinimensä, sillä hän oli muistuttanut Marc Bolania. Jotkut hänen kaverinsa kutsuivat häntä edelleen Trexiksi. Dinosauruksen oli täytynyt olla Rosen idea. Hän oli vielä enemmän yksityiskohtien perään kuin Cherry ja Maggie, mutta ajatteli luovasti ja kulki omaa polkuaan. Miken sydän jätti edelleen lyönnin väliin, kun hän muisti, mitä Rose oli kokenut, menettänyt isänsä niin ratkaisevassa iässä. Ei sillä, että tragedialle olisi hyvää ikää.

Hän huokaisi ja toivoi hetken, että he juhlisivat vain viides-tään eivätkä valtavalla porukalla. Ei ollut harvinaista että he

kaikki olivat yhdessä, sillä he asuivat alle kahden kilometrin päässä toisistaan, mutta se, että he kaikki olivat Admiral Housessa tänään, merkitsi Mikelle valtavasti. Yhdessä he loivat hänelle ankkurin myrskyävällä merellä. Jopa seitsemänkymmipisenä Mike tunsu usein ajautuvansa kohti kivikkoä, joutuvansa pian jonkin näkymättömän virran pois pyyhkäiseväksi. Se johtui taiteilijasta hänessä. Hän saattoi olla arvostettu akateemikko, mutta epävarmuus ei koskaan oikeastaan haipunut. Hän tarvitsi sitä ollakseen paras. Ja siksi hän tarvitsi heitä.

Cherryä, Maggieta, Rosea ja Gertietä. Hänen tyttöjään.

YLÄKERRASSA CHERRY PUKI PÄÄLLEEN asun, jonka oli levittänyt sängylle aikaisemmin. Hän katseli itseään hetken ja mietti, pitäisikö laittaa mekko, mutta asun täytyi olla mukava ja käytännöllinen. Hän kaataisi juomia, tarjoilisi ruokaa, ramppaisi portaita ylös ja alas tervehtimässä vieraita ja ohjaamassa heitä sisään. Käytännöllisen ei tarvinnut kuitenkaan tarkoittaa tylsää. Hän yhdisti tyylikkääät mustat sikarihousut ja osterinharmaan silkkipaidan hopeaisiin nahkalenkkareihin ja helmiäiskorvakoruihin. Hän käänsi päänsä alas ja suihkutti hiuksiinsa suola-suihketta, sitten hän sitaisi ne ranskalaiselle nutturalle ja veti kasvoille muutaman haituvan. Hän ei tarvinnut muuta meikkiä kuin ripauksen ripsiväriä ja vaaleanrusehtavaa huulipunaa ja hunajaisen savuisen verhon Byredon Slow Dancea.

Hän katsoi peiliin. Hän koki aina pelonhetken ennen kuin katsoi itseään. Kohtaisiko hän mahdollisesti vanhan haahkan asussa, joka ei sopinut ikävuosiin ja jolle ehkä naurettaisiin? Hän tunsu helpotusta. Hän näytti itsevarmalta ja tyylikkäältä: mikään ei ollut liian tiukkaa tai liian lyhyttä tai liian kiiltävää. Päivittäinen jooga ja uiminen Lidossa kolme kertaa viikossa pitivät hänet virkeänä ja vahvana. Hän ei itsekään voinut ihan uskoa, että täyttäisi ensi vuonna seitsemänkymmentä. Seitsemänkymmentä!

Mutta miten se menikään? Seitsemänkymmentä on uusi viisikymmentä? Itse asiassa hän tunsu olonsa nyt paremmaksi kuin viisikymppisenä, jolloin selittämättömät kivut ja ahdistukset olivat vallanneet hänet muutamaksi vuodeksi. Helkkarin vaihdevuodet. Hän työnsi muiston mielestään. Nykyään hän heräsi joka päivä optimistisena ja energisena. Ja täynnä ideoita. Hänellä – heillä! – oli niin paljon tulevaisuuden suunnitelmia nyt, kun Mike jäisi eläkkeelle.

Huomenna hänen äitinsä Rushbrookin-talon kaupat lyötäisiin lukkoon, ja he aloittaisivat puhtaalta pöydältä. Ensin hänen täytyi selvittää tästä päivästä. Mike ei itse asiassa lopettaisi virallisesti yliopistolla vielä muutamaaan kuukauteen, vasta kun loppukokeet olivat ohi ja arvioitu ja tutkinnot myönnetty ja Mike luovuttanut kapulan seuraajalleen, mutta he halusivat juhlia ennen kuin loppuvuoden stressi iskisi päälle.

Tyytyväisenä ulkonäköönsä hän pujahti takaisin olohuoneeseen tekemään viimeisen silauksen. Hän löysi ranskalaisen suosikkijazzkanavansa, yhdisti sen kattoon kätkeytyihin kaiuttimiin ja säätii äänenvoimakkuuden niin, että se oli sensuelli kuiskaus. Sitten hän sytytti puolenkymmentä tuoksykynttilää, jotka oli siroteltu ympäri huonetta, ja niiden mausteinen puinen tuoksu täytti pian ilman. Kestitsemisessä oli kyse kerroksista. Ääni ja tuoksu olivat yhtä tärkeitä kuin se, mitä syötäisiin ja juotaisiin. Maggie oli perinyt Cherryltä kestitsemistaitonsa, tosin Maggiein juhlissa musiikki olisi kovemmalla, valot kirkkaampia, juoma olisi kannuissa ja sitä kaadettaisiin paksuihin lasihin, tunnelma olisi rennompia. Maggiein juhlit olivat legendaarisia. Ainakin olivat olleet...

Maggie oli puhunut pitävänsä juhlit tänä kesänä.

”Luulen että on aika, äiti”, hän oli sanonut pari kuukautta siten, mutta Cherry ei ollut kuullut hänen ottavan asiaa uudelleen

puheeksi. Joka kesä Maggie ja Frank olivat järjestäneet ”Frank-stockin” takapihansa puutarhassa, Frankin levysoittimet oli pystytetty pihamuuria vasten, pukkipöydät notkuivat ruokaa, ja kaikki naapurit oli kutsuttu. Kaikki pukeutuivat festariasuihin ja tanssivat aamunkoittoon asti, Frank oli elementissään ja toimi DJ:nä yllään minkä naurettavan kostyymien Maggie sitten olikaan hänelle hankkinut: kultainen viitta, leopardileggingsit, tähtilasit... Frank oli kiltisti pukeutunut asuunsa, vaikka käyttikin tavallisesti ääniteknikon univormua, farkkuja ja T-paitaa tai fleecettä.

Jotenkin he olivat selvinneet siitä, kun Frank kuoli kummallisessa onnettomuudessa – putosi joltain telineeltä suuressa tapahtumassa. Cherryn äiti Catherine oli ollut voimanpesä, kauhaissut heidät kaikki taloonsa Rushbrookiin, heidän pyhimpäänsä. Ja nyt Catherinekin oli poissa. Cherry vapisi. Jos viimeiset viisi vuotta olivat hänelle jotain opettaneet, niin sen, että läheisten kanssa piti viettää aikaa niin paljon kuin mahdollista, kun heitä vielä oli.

”Hei, Kirsikkainen.” Rose havahdutti Cherryn tämän pohdinnoista tullessaan sisään kantaen vesikannutarjotinta. ”Mihin laskisin nämä?”

”Niitä voisi sijoitella ympäri huonetta, jotta ihmiset voivat ottaa itse vettä. Nesteytyksestä on huolehdittava. Näytät upealta, kulta. Mistä tuo on?”

”Mountvillen Oxfamista. Se oli ihan keltainen ja kamala, joten upotin sen valkaisuaineeseen, ja siitä tuli helmi. Kahdeksan puntaa.”

Rose pyörähti. Sifonkiröyhelöpilvi kohosi hänen ympärillään ja laskeutui takaisin.

”No, se näyttää miljoonan dollarin mekolta.”

Se oli totta. Tosin Rose näytti aina siltä kuin olisi tullut suoraan catwalkilta. Hänen tyyhinsä oli silmiinpistävä ja

hätkähdyttävä. Useimmat hänen vaatteensa olivat löytyneet kirpputoreilta ja hyväntekeväisyyskaupoista ja sitten kustomoitu. Silti kaikista perheenjäsenistä Rose oli vähiten innokas juhlassakävijä, vaikka 22-vuotiaana hänen olisi pitänyt olla innokkain. Jotkut pitivät häntä ujona, mutta hän yksinkertaisesti puhui vain silloin, kun hänellä oli jotain sanottavaa. Hän pani energiansa tarkkailemiseen ja vaikuttumiseen. Hän oli ristiriitaisin heistä kaikista: kapinallinen, luova, riippumaton. Hauras.

Cherry saattoi vain ihailla tyttärentytärtään ja tämän valitsemaa epätavallista polkua. Rosessa oli jonkinlaista huomaamatonta lahjakkuutta, mutta hän ottikin asioihin aina aikansa. Cherry ei ollut huolissaan siitä, etteikö hän löytäisi paikkaansa ajan mittaan. Rose oli erityinen. Hänen hetkensä koittaisi.

Gertie puolestaan näytti olevan suurin bilettäjä heistä kaikista. Hän loikki äitinsä perässä T-rex edelleen kiinni ranteessaan.

”Tämä on Papalle”, hän sanoi Cherrylle. ”Voidaanko sitoa se kiinni?”

Cherry auttoi tyttöä sitomaan pallon keskellä pöytää olevaan suureen kynttelikköön. Se leijui kaiken touhun yllä, irrallisena ympäristöstä, mutta silti täydellisen hallittuna, kuin parhain taideinstallaatio.

Trex. Hänen Trexinsä käärmelanteineen ja korkkiruuvikiharoineen. Edelleen hänen palava rakkautensa siitä päivästä lähtien, kun hän tapasi tämän kahdeksantoistavuotiaana.

Uusi yhteinen elämämme alkaa tästä, Cherry ajatteli.

Tuntia myöhemmin Admiral House oli turvoksissa, täynnä naurua ja korkkien poksattelua. Ahneet sormet kurkottivat kohti aina vain uudelleen täytettyjä ruokatarjottimia. Fred ja Ginger pyörivät ympäriinsä pujotellen korkeiden korkojen

lomassa napsimassa leivonnaistenmuruja. Gertie sai kierrättää tinatarjotinta, joka oli täynnä piirasia. Kukaan ei voinut kieltäytyä hänen tarjoiluistaan.

Mike huomasi tervehtivänsä sisään virtaavia ihmisiä, joita ei ollut nähnyt vuosiin.

”Mike!” Nainen, jolla oli vaaleanpunaiset hiukset, kiepahti hänen eteensä. ”Saanko kutsua sinua Mikeksi? Vai teitittelenkö edelleen?”

Mike haravoi muististaan naisen nimeä. Hänen oli hankala tunnistaa osaa entisistä oppilaistaan. Hehkuvan kaksikymppisen ja keski-ikäisen nelikymppisen ero oli joskus merkittävä: painonnousu, hiustenlähtö, itsevarmuuden, tulojen tai kulttuurisen pääoman nousu tai lasku saattoi muuttaa ihmisen tunnistamattomaksi, mutta Mike teki parhaansa.

”Eiköhän Mike sovi hyvin”, hän sanoi ja halasi naista urhoollisesti.

Cherry ja Maggie juoksivat väsymättöminä ylös ja alas portaita tervehtimässä ihmisiä ja ohjaamassa heitä seurustelemaan muiden kanssa. He olivat elementissään ja loivat koko tapahtuman koreografian vain kahdenkeskisellä nyökkäyksellä tai eleellä. Rose sulautui taustalle ja piti silmällä Gertietä ja koiria sekä iäkkäitä vieraita, jotka saattoivat tarvita tuolia tai vesilasillista tai ohjeita siihen, missä vessat olivat.

Ulkona paistoi aurinko, porotti sisään ikkunalasin läpi ja lämmitti huonetta. Riippusilta väikkyi etäämpänä, ihmiskunnan voitto luonnosta.

Ja sitten saapui Anneka Harding.

Anneka oli pukeutunut kalpeanharmaan pellavan seitinohuisiin kerroksiin, hän oli yhtä epäsymmetristä helmaa ja terävää hihaa. Hänen jäänvalkoiset hiuksensa olivat paksulla letillä, joka oli tuotu hänen olkapäänsä eteen ja sidottu silkki-

nauhalla. Hän lähestulkoon leijaili huoneeseen, tyynenä ja itsevarmana. Kuului muminaa, kun vieraat tunnistivat hänet hänen seisoessaan tulisijan vieressä ja kilauttaessaan lasiaan kynnellä hymyillen kärsivällisesti kuin diiva, joka odottaa aplodien sammumista. Puheensorina hiljeni vähitellen, ja kaikkien katseet olivat hänessä, kun hän alkoi puhua.

”Kun sain professori Lambertilta sähköpostissa kutsun Miken eläkejuhliin, varasin lennon heti. Ilman Mikea en olisi siellä missä olen. Kaksikymmentä vuotta sitten hän katsoi ujoa, jännittyneenä taideopiskelijaa ja näki potentiaalia. Mutta hän oli minulle ankara. Hän ei katsonut mitään sormien läpi. Hän pani minut työstämään teoksiani uudelleen ja uudelleen. Hän pakotti minut luopumaan kaikista ennakkokäsityksistä, joita minulla oli taiteesta. Hän sai minut kyseenalaistamaan itseni ja haastamaan itseni ja kritisoimaan itseäni. Ja, mikä tärkeintä, kehuun itseäni, kun onnistuin. Hän oli...” Hän veti syvään henkeä ja piti silmät suurina dramaattisen tauon. ”Hän oli suojelusenkelini.”

Kuului pienet aplodit. Ovensuussa Maggie ja Cherry vaihtoivat katseita. Maggie laittoi vaivihkaa sormen suuhunsa ja oli oksentavanaan. Cherry muksaisi häntä kyynärpäällä suupielet nykien.

Nykyään Los Angelesissa asuva Anneka oli tunnettu siitä, että hän maalasi auroja. Hän istui kohteen seurassa aistien tämän tunnelmaa ja meni sitten kotiin maalaamaan luonnollisen kokoisia mukaelmia siitä, mitä oli nähnyt. Ne olivat valtavia paksuin valkoisin kerroksin maalattuja kankaita, joiden poikki kulki väriraitoja, ja hänen työnsä koristivat lukemattomien julkkiskotien seinä.

Mike, joka ei ollut vähääkään hihhuli, oli kuitenkin hyvin vaikuttanut koko konseptista.

#hyvänmielenkirjat

Oikeat päätökset tuntuvat sydämessä asti

Kun sydämessään tietää, mitä haluaa, ei kannata hukata aikaa. Näin Cherry järkeilee ostaessaan hetken mielihoiteesta pubin. Pittoreskissa joenmutkassa sijaitseva maalaispubi on kyläyhteisön kokoontumispaikka, joka oli vaarassa joutua ahneen kiinteistömogulin käsiin.

Cherry saa avukseen tyttärensä ja tyttärentyttärensä ja ryhtyy töihin – ja töitä pubissa todella riittää. Cherry huolehtii asiakkaista sillä välin kun Maggie touhuu keittiössä ja Rose hoitaa rönsyilevää puutarhaa. Päivät ovat pitkiä, mutta yhdessä tekeminen tuntuu merkitykselliseltä. Naiset huomaavat, että uusi alkua on aina mahdollinen, vaikka sydän olisikin särkynyt, mieli järkkynyt tai vaikka olisi tuoreeltaan saanut kylmää kyytiä työelämässä.

Veronica Henryn *Heräteostos* on oivaltava, onnen tunteita herättävä lukuromaani, jonka kaikissa hahmoissa on syvää inhimillisyyttä.

"Mieltä kohottava kirja täynnä värikkäitä hahmoja upeassa miljöössä. Ja mikä parasta, veden kielelle tuovia herkkuja! Jos etsit ilontäyteistä ja kauniisti kirjoitettua kirjaa, se on tässä."

- Sunday Express

ISBN 978-952-376-844-4

84.2

www.bazarkustannus.fi